

עמ"י 32087/10/14 - מדינת ישראל - משטרת ישראל - תחנת אשדוד נגד שלומי אקריש

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
עמ"י 32087-10-14 מדינת ישראל נ' אקריש(עציר)
22 אוקטובר 2014

בפני כב' השופטת נחמה נצר
העוררת
נגד
המשיב
מדינת ישראל - משטרת ישראל - תחנת אשדוד
שלומי אקריש (עצור)

נוכחים:

בשם העוררת עוה"ד פקד שי יאסו

עוה"ד איצקוביץ יצחק

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אמש, הוגש ערר על החלטה של בית משפט שלום באשקלון, אשר מצא לנכון להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, תחת העתרות לבקשת העוררת אשר ביקשה להוסיף ולהחזיק את המשיב במעצר עד ליום 23.10.14.

אין חולק כי טרם מתן ההחלטה, באה בפני בית משפט קמא בקשה להוסיף ולהחזיק את המשיב במעצר שבו הוא נתון מאז 19.10.14 וכאשר בבקשת המעצר נומקה בקיומה של הצהרת תובע.

על פי הצהרת התובע, לאחר עיון בחומר החקירה, מצאה הוא כי יש מקום להגיש כנגד המשיב כתב אישום ואף לבקש את מעצרו עד לתום ההליכים בגין ביצוע עבירות של איומים, תקיפה סתם, והתנגדות למעצר.

בית משפט קמא, בפניו נדונה הבקשה, הגיע בסופו של יום להחלטה, כי גם אם חומר החקירה המצוי בתיק מבסס קיומו של חשש סביר, ואף אם קיימת עילת מעצר בדמות מסוכנות, עדיין וכמצוות המחוקק בסעיף 17(ד) לחוק המעצרים, הוא סבור כי ניתן לצמצם את הפגיעה בחירות המשיב, בדרך של שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

יצוין כי בפני בית משפט קמא הוצגה חלופה בדמות פיקוח אישי צמוד ומלא של אחי המשיב שהוא אדם בגיר וכן חברתו של האח.

כאמור, העוררת לא השלימה עם החלטת השחרור, ביקשה עיכוב ביצוע שניתן בידה וגם בדיון היום ביקשה היא לעמוד על הערר כפי שהוגש.

בית משפט במהלך דונו בערר עיין בתיק החקירה וניתן בהחלט לומר כי גם אם קיימת בתיק החקירה תשתית העשויה להבשיל לכלל כתב אישום, הרי שברור, כי היקפו של האירוע וממדיו, אינם כצעקתא, ודי אם אציין בהקשר זה, כי בעוד אצל המשיב נמצאו סימנים המעידים על היותו מותקף גופנית, הרי שאצל השוטר שטוען כי הותקף על ידי המשיב, לא נמצאו סימני חבלה וכאמור גם על פי הצהרת התובע הכוונה היא להגיש כתב אישום בעבירה של תקיפה סתם.

יתרה מכך, השוטר בהודעתו מציין מפורשות כי המשיב לא עשה שימוש באלה, וכן כי העובדה שהוא שוטר נודעה למשיב רק לאחר דין ודברים שהתפתח בין השוטר לבין המשיב וכאשר שמע המשיב כי מדובר בקצין משטרה הוא הלך לרכבו ולמעשה עיקר האירוע התרחש כאשר המשיב נמצא ברכבו שלו.

דברים אלו הם בוודאי בעלי משמעות כאשר בית משפט נדרש להשקיף על האירוע כולו ולגזור מכך הערכה לגבי מידת מסוכנותו של המשיב, אם בכלל.

לאחר שבחנתי את תיק החקירה, הגעתי לכלל מסקנה, כי אין מטום או רבב בהחלטת בית משפט קמא במידה העשויה להצדיק ביטול ההחלטה.

לטעמי, בית משפט קמא הפעיל באופן סביר וראוי את סמכותו על פי סעיף 17(ד) לחוק המעצרים, במיוחד לאור העובדה כי סעיף 17(ד) צריך להיקרא על פי הקשרו והתכלית המצויה בו, בפרט, כאשר הכלל הנוהג הוא כי משנסתיימה חקירה, ישוחרר עצור ממעצרו ואין ראייה טובה יותר להעיד על סיום החקירה, מאשר הצהרת התובע.

כמו כן בית משפט קמא סבר, ולטעמי בדין סבר, כי הוראת סעיף 17(ד) אין משמעותה כי הצהרת התובע היא מילת קסם, אשר עם קיומה מחויב בית משפט להאריך מעצרו של החשוד. אלא ביהמ"ש נדרש לבחון ולו באופן ראשוני מהם הסיכויים שאם תחת הצהרת תובע היה מוגש כתב אישום ובקשה למעצר, היה אכן בית משפט נוטה להותיר את העצור במעצר.

לטעמי, לנוכח נסיבות האירוע, והעובדה כי ישנם לא מעט חיזוקים בתיק החקירה דווקא לגרסתו של המשיב, יכול וצריך

היה בית משפט קמא לבחון כבר בשלב זה אפשרות שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

על כן, ככל שהערר מכוון לביטול החלטת השחרור - הערר נדחה.

עם זאת נראה כי בית משפט קמא בהחלטתו לא קבע תוקף התנאים והעובדה כי חייב את המשיב להתייצב עוד היום בפני בית משפט קמא לרגל אפשרות הגשת כתב אישום נגדו, אין בה די.

כמו כן סברתי, כי צריך לומר מפורשות כי כל משך הימצאותו של המשיב בתנאים מגבילים כ"כ ילווה הוא באופן צמוד ומלא על ידי אחד הערבים.

על כן מורה כי החלטת השחרור תעמוד בעינה ולמען הסר ספק, קובעת כי הערבים שהוצעו והתקבלו על ידי בית משפט קמא ילוו באופן חלופי את המשיב כל משך הימצאותו בתנאים מגבילים.

כמו כן קובעת כי תוקף התנאים המגבילים כפי שנקבעו בהחלטה, הינו למשך 10 ימים מעת השחרור, אלא אם כן יקבע בית משפט מוסמך אחרת באשר לכך.

<#6#

ניתנה והודעה היום כ"ח תשרי תשע"ה, 22/10/2014 במעמד הנוכחים.

נחמה נצר, שופטת